

ALBATROS

BOŘÍKOVY

Nové

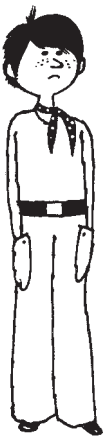

LAPÁLIE

VOJTĚCH STEKLAČ

Nové
BOŘÍKOVY LAPÁLIE

Nové
**BOŘÍKOVY
LAPÁLIE**

VOJTĚCH STEKLAČ

Ilustroval
ADOLF BORN

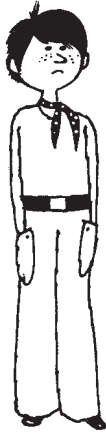
ALBATROS

© Vojtěch Steklač, 2002
Illustrations © Adolf Born, 2002

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02524-7

1

Jak Chrobák nalezl uplatnění pro naše vlohy

Můj strýc Chrobák je zatím poměrně neúspěšný vynálezce. Říkám zatím, protože v blízké budoucnosti se to nepochybně změní, neboť strýc už nevlastní televizi. Ona mu vybuchla, když po ní jedna zaujatá osoba mrštila granát. Asi se divíte, jak to spolu souvisí, ale hned vám to vysvětlím.

Chrobáka v televizi zaujaly reklamy na pastilky proti kašli.

„To by v tom byl čert,“ pravil sám k sobě, „abych nevynalezl něco účinnějšího, než jsou ty jejich větrové bonbony za nehorázné ceny. Celý národ zbavím kašle, a to za cenu přijatelnou, lidovou.“

Reklamní slogan vynalezl z fleku:

Trápí tě záchvaty kašle?

Kup si moje hašle!

Tuhle reklamní kampaň Chrobák rozpoutal a sliboval, že kdo zcucá jeho hašle, ten si naposledy zakašle – a dost!

Nejvážnějším problémem Chrobákových vynálezů je dávkování.

A strýc to jako obvykle přehnal.

Tentokrát se na jeho hašle nachytali většinou důchodci. Naštěstí jich nebylo tolik, aby to vyvolalo paniku, takže nebylo nutné Chrobákovy hašle stahovat z prodeje. Vlastně se jednalo jen o dva politováníhodné případy.

Tím prvním byla důchodkyně Morávková. Po prvním hašli opravdu kašlat přestala, ale pak si dala ještě jednu, a přestala i dýchat.

Ten druhý nešťastník byl důchodce Zalabák. Ještě nebyl ani ve třetině první hašle, když ze sebe vyrazil svůj poslední mohutný hepčik a vtom jeho ústa mocným obloukem opustil falešný chrup.

Chrup se hbitě zakousl do lýtka jisté paní Hromádkové, shodou okolností členky Červeného kříže, a ta žádala na Zalabákovi potvrzení, že netrpí vzteklinou. Jelikož ho důchodce neměl, veterinární správa rozhodla, že musí být utracen. Zalabák ovšem dostal šanci na poslední přání, jež bylo celkem jednoduché a splnitelné: projít se kolem Chrobákova obydlí, aby mohl na vlastní oči spatřit dobroděje svého utracení. Tak se tedy Zalabák prošel a mrštil oknem do Chrobákova obydlí granát.

Strýc mohl sice požadovat satisfakci i jisté finanční odškodnění u soudu, ale správně usoudil, že než by se rozjela toporná byrokratická mašinerie, bude už důchodce stejně utracen.

A čas mu dal za pravdu. Zalabák byl utracen.

Chrobák zanevřel na televizní reklamy a svolal celou naši partu na válečnou poradou.

„Doba je zlá, chlapci,“ oznámil nám, „ale já neklesám na mysl. Musí přece existovat nějaký způsob docela slušné obživy.“

„To záleží na tom, o jakou práci máte zájem,“ prohlásil Mirek.

„Kdo mluví o práci?“ zachmuřil se Chrobák. „Toto slovo nesnáším. Mluvil jsem pouze a výhradně o případném zdroji obživy.“

„Tak to vám asi těžko poradíme,“ pokrčil Čenda rameny.

„Neporadíte vy, poradím si sám,“ ujistil nás Chrobák. „Nicméně jsem ochoten vyslechnout všechny vaše rozumné návrhy, budou-li nějaké. Zítra touhle dobou se opět u mě sejdem.“

Nevím, jak ostatní kluci, ale já měl upřímnou snahu Chrobákovi po-

mocht. Jenže opravdu bylo těžké najít pro strýce zaměstnání, které by mu vyhovovalo. Jeho neklidného vynálezavého ducha nebylo možné spoutat osmihodinovou pracovní dobou.

„Co tak tupě civíš?“ zeptal se mě laskavě otec.

„Myslím na Chrobáka.“

„Také se mi o něm občas zdává,“ pokřižovala se máma.

„A hezké sny?“

„Občas i hezké,“ řekla upřímně matka. „Ovšem v těch hezkých vídám Chrobáka výhradně v márnici.“

Z čehož je vám snad dostatečně jasné, že máma je proti strýci zaujatá. Ba dokonce lze říct, že každé jeho návštěvy v našem bytě se děsí. Já s ní sice v žádném případě nemohu souhlasit, ale na druhé straně musím objektivně uznat, že pro některé slabší nátury jsou strýcovy vynálezy příliš silné kafe.

Předtím než se Chrobák vrhl na hašle, vynalezl vysavač. Možná si říkáte, že to nebyl příliš originální vynález, ale to se mýlíte. Strýcův přístroj byl čtyřrychlostní. Na první rychlost se dalo ještě normálně luxovat, ale už dvojka předvedla svoji sílu.

„Hele, pavučina,“ povšiml si Chrobák nepatrné pavučinky nad záclonou u okna. „Teď vám ukážu, jak s ní zatočím!“

Strýc dodržel slovo. Druhý rychlostní stupeň zatočil nejen s pavučinou, ale taky se záclonou a skobkami, které držely ve zdi konzole. Dřevěný rám spadl na zem, matka padla do mdlob.

Chrobák však luxoval vesele dál.

„To je síla, co?“ halekal.

Nikdo s ním nepolemizoval. Máma byla omdlelá a já s tátou jsme jen zírali.

Lux, zatím pořád ještě na dvojce, si hravě poradil i s omítkou kolem okna a dokonale ji vcucnul až na holé cihly. V tu chvíli se Chrobák naštěstí zamotal do hadice, ale naneštěstí při pádu přepnul na trojku a přemístil se k protilehlé zdi. Celkem bez problémů začala trojka cihly ze zdi polykat a nám se tím otevřel krásný výhled do

bytu našich sousedů. Soused Málek, před sebou na talíři grilovanou půlku kuřete, vytřeštil oči. Vzápětí je vytřeštil ještě jednou, to když Chrobák zařadil čtyřku a vysavač panu Málkovi kuře odebral. A to na vzdálenost nejméně tří metrů! Vsadím se, že zgrilovaný opeřenec si ani ve snu nedokázal představit, že si ještě zalítá.

Ani jsme si s tátou nestačili všimnout, že se máma probrala. Rychle odhadla situaci a pokusila se lux, stále ještě zařazený na čtyřku, zamířit přímo na Chrobáka. Ale při tom manévru, jak se vysavače zmocňovala, zamířila nejprve na strop, a tak jsme v našem pokoji uvítali i manžele Pokšťeflovy. Žuchli k nám se stropem, s klecí s papouškem a s televizí. Křehký přístroj pád nevydržel, odolnější Pokšťeflovi to odnesli jen několika frakturami. Papoušek dopadl hůř. Zešílel, a protože to byl mluvící andulák, popřál nám hezký večer a na troskách televize začal improvizovat večerní televizní zpravodajství: „Vítám vás u posledních katastrofických zpráv dnešního vysílání...“

Začalo nás v pokoji přibývat. Dírou ve zdi se protáhl soused Málek a dožadoval se svého kuřete. Máma se zase dožadovala pistole, aby mohla zastřelit Chrobáka.

Strýc měl ovšem v podobných situacích praxi a nikdo z nás ani nepostřehl, kdy se vypařil.

Vraťme se ale k strýcovým hašlím.

Ani smrt – respektive utracení důchodce Zalabáka nezbavila věčného vynálezce jeho nezkrotného optimismu.

„Nedá se nic dělat,“ pravil, „pokrok vědy si čas od času nějakou obět vybere.“

A nikdo s ním nepolemizoval. Někteří hlavně proto, že už se tou obětí stali.

A na to všechno jsem myslel, když jsem v rodinném kruhu přemýšlel o Chrobákově budoucnosti.

Jenže ani když už nás máma svolávala k večeři, jsem na nic kloudného nepřišel.

Shodou okolností jsme měli kuře. Ne sice grilované, ale s nádivkou.

Už ani nevím proč, ale řeč přišla opět na Chrobáka.

„Já,“ rozohnila se maminka, „jsem člověk kultivovaný a civilizovaný, ale kdyby na to přišlo a někdo mi to zvíře naporcovať, tak bych Chrobáka klidně sežrala.“

„Ale fuj,“ zakousl se otec do stehýnka. „Copak ty bys klidně snědla bratrance?“

„Klidně ne, to je pravda,“ zchladla matka, „ale s radostným vzrušením určitě.“

„Rodičové,“ ozval jsem se znechuceně, „pokuste se aspoň u jídla trochu ovládat.“

„To je pravda,“ řekl otec. „Já se vsutku ovládám jen stěží. Kdo má taky zrovna u večere poslouchat, že mu tvá matka chce sežrat příbuzného.“

„Ona jen tak žertuje, viď, mami?“

„Samozřejmě že žertuji,“ prohlásila máma. „Ve skutečnosti bych ani jedno sousto z Chrobáka nemohla pozřít. Mně se dělá špatně už při pouhém vyslovení jeho jména. Takže si ani nedovedu představit, oč horší by to muselo být při jeho konzumaci.“

„Měl by zhubnout,“ řekl otec, „to sedavé vynálezecké povolání mu nesvědčí. Měl by si aspoň občas kondičně zaběhat.“

„Copak se nenalítá dost?“ namítla máma. „Co já vím, jen za minulý rok vyletěl do luftu nejmní čtyřikrát.“

„Ovšem sportovat se má pravidelně, ne nárazově,“ namítl otec.

„Nechci se přít,“ pravila matka, „ale i když lítá nárazově, tak je to dost pravidelné. Spíš by si měl někdy v klidu posedět. Nejlíp v křesle. A vůbec nejlíp v elektrickém.“

„Copak ty opravdu Chrobákovi nepřeješ nic dobrého?!“

„Jen klid, Bedřichu, nerozčiluj se. Samozřejmě že ano. Přeji mu klidnou smrt. A hlavně bez bengálu, jaký rozpoutá vždy, když navštíví naši domácnost.“

Strýci při těchto našich rodinných hovorech určitě muselo zvonit v uších. A zvonilo.

Táta šel otevřít. Ale nebyl to Chrobák, nýbrž soused Pokštefl, co bydlí nad náma.

„Tak jsem vás chtěl původně, milí susedé, zažalovat, že mi přičiněním vašeho vynalézavého příbuzného zešlel papoušek. Večer co večer samé katastrofické zprávy. Pak jsem pochopil, že to žádnej soud nevezme. Vždyť si stačí pustit televizi – tam je to přesně to samý.“

„A proč jste vlastně přišel?“ řekla nevrle matka. „Jen proto, abyste nám tohle sdělil?“

„Máte pravdu,“ pravil Pokštefl, „jen kvůli tomu jsem nepřišel. Ale mohli byste mi dát Chrobákovu adresu?“

„Chcete ho snad zabít?“ zeptala se máma s nadějí v hlase.

„To chraň bůh,“ pravil Pokštefl, „chtěl bych se s ním spíš dohodnout.“

„A o čem?“ zeptal se otec.

„No podívejte,“ pravil Pokštefl, „v tomhle baráku to ještě před časem vypadalo jako po válce. Takže bych si dovolil požadovat nějaký válečný reparace. Nejde mi o peníze,“ dodal rychle, „mám jen takovej určitěj nápad, kvůli kterému bych se docela klidně spokojil s tím vysavačem pana Chrobáka.“

„Ale k tomu Chrobákovu adresu nepotřebujete,“ řekla s opovržením matka, „ten krám máme ještě ve sklepe a jestli máte opravdu zájem, tak vám ho přinesu.“

„Vy byste opravdu byla tak laskavá?“

„Zdali,“ řekla máma a šla do sklepa.

„A k čemu vám ten vysavač bude?“ vyzvídál táta na Pokšteflovu.

„Sám jste přece zažil, jaký to dovede být záludný a nebezpečný přístroj.“

„To jistě,“ řekl neurčitě Pokštefl. „Něco jako Golem. Záleží jen na tom, jestli do něj vložíte správný šém.“

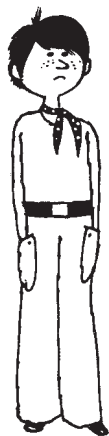
Víc jsme se o jeho plánu nedozvěděli, protože se máma s vysavačem vrátila ze sklepa.

„A funguje vůbec ještě?“

„Můžete si ho vyzkoušet,“ navrhl táta.

To neměl dělat. Pokštel sáhl rovnou na dvojku a omítka v kuchyni šla hned dolů. Příští týden budeme asi malovat.

2

Hašle

„Pánové,“ řekl jsem klukům ve škole, „dneska odpoledne se zase máme sejít u Chrobáka. Tak by mě zajímalo, jestli jste něco vymysleli.“

„Já jo,“ řekl Čenda. „Jelikož tvýho strejdu dobře známe, tak mě napadlo, že by bylo nejlepší, kdyby se živil jako rentiér. To se moc nenadřeš, akorát jednou do roka musíš jít do banky vybrat úroky.“

„Z čeho?“

„To dá rozum, že z kapitálu.“

„Dobrej nápad, ale nepoužitelnej.“

„Proč?“

„Prostě proto, že Chrobák žádněj kapitál nemá.“

„Škoda,“ zalitoval Čenda. „S tím jsem sakra nepočítal.“

„Já,“ pochlubil se Mírek, „jsem vymyslel něco lepšího. Chrobák by se moh živit jako předpovídač počasí. Jednou nám přece říkal, že ho v koleni bere regma. No a to samý má můj děda, kterej podle toho svýho kolena a regma předpovídá počasí perfektně.“

„Víš, kolik je v tomhle státě revmatiků?“ namítl jsem. „Tady by byla rázem tak silná konkurence, že by to rozhodně Chrobáka neuživilo.“

„Pak je ovšem na řadě můj nápad,“ ozval se Aleš, „i když je fakt, že ten taky vyžaduje vstupní kapitál.“

„Kolik?“

„Pětatřicet korun.“

„To není zase tak závratná suma,“ zamyslel jsem se, „přinejhorším bysme se mohli i složit. Ale ještě jsi nám, Aleši, nevysvětlil, k čemu by právě tehle vstupní kapitál měl sloužit?“

„Ke koupi černý kukly,“ pravil náš šéfkuchař. „Má to akorát průzory pro oči, je to z výprodejů URNY a prodává se to v každém slušném sekáči s vojenským materiálem.“

„Co je to URNA?“ zeptal se nechápavě Čenda.

„No přece Útvar rychlého nasazení,“ zafukal si na čelo Mirek.

„Ale k čemu by byla taková kukla dobrá?“ nevzdával se Čenda.

Mirek, Aleš i já jsme se na něj soucitně podívali.

„Tys asi ještě nikdy nebyl v bance jinak než s kulichem na hlavě, víd?“

„Jo, táák!“ konečně se Čendovi rozsvítilo. „To vážně není špatnej nápad, leda jestli Bořík nemá v záloze ještě lepší.“

„Nemám,“ přiznal jsem podle pravdy. „Já jsem totiž vůbec žádnéj nápad nedostal.“

No a s tím jsme se dostavili na naši odpolední schůzku s Chrobákem. Strýc nás mlčky vyslechl.

„Nemusí být každý pátek posvícení. Prostě neurodilo se. Jedna větší pitomost než druhá. Ani mě nic příliš inteligentního nenapadlo, i když mě toho napadla spousta. Ale můj duch bohužel také žádné posvícení neslavil. Nezbyvá, chlapci, než pohlédnout kruté pravdě do očí. A co nám ta krutá pravda říká?“

„Že se neurodilo,“ navrhl Mirek.

„To jistě,“ řekl netrpělivě strýc, „ale co si teď počneme?“

„Počkáme, až se urodí,“ inspiroval se Čenda.

„Tak to ani omylem!“ ujistil ho Chrobák. „Čas jsou peníze a my proto musíme okamžitě jednat. Protože proč?“

„Protože k tomu máme ty nejlepší předpoklady!“

„A hlavně zatím dostatečné a zatím neprodejně zásoby hašlí,“ zchladil náš optimismus Chrobák. „Musíme se je pokusit prodat a tím získat základní kapitál. Nejen kuře zadarmo nehrabe, ale ani kukly se zadarmo neprodávají.“

Museli jsme uznat, že Chrobákova slova jsou velmi moudrá. Tak moudrá, že se nám z jejich moudrosti dělaly mžítiky před očima.

„Ale kde chceš, strýče, hašle nabízet a prodávat?“

„Začneme vylučovací metodou,“ navrhl Chrobák. „Rozhodně ne v domovech důchodců. Jsem sice vyznačem Tyršovy myšlenky, že v zdravém těle by měl sídlit zdravý duch, ale obávám se, že to tak stoprocentně neplatí. Někdy i v zdravém těle sídlí duch velice de mentní a bohužel totéž platí i naopak.“

„Mateřský školky?“ pravil nedůvěřivě Aleš. „To se mi nezdá. Nerad bych byl označen jako pedofilní jinoch, lákající právě odrostlá mimina na cukrátku. Kromě toho mám pocit, že tahle klientela není příliš solventní.“

„Ne, ne,“ zavrtěl Chrobák hlavou. „Zatím samá voda, mládenci. My se naopak zaměříme na muže a ženy v plné síle, na sportovce. Zakázali jim brát anabolický bobule, ale hašle, to je přece něco docela jinýho! To je novinka – a navíc neškodná!“

„Víte to tak určitě?“ řekl skepticky Mirek.

„Stoprocentně,“ pravil suverénně Chrobák a nejistě dodal: „Alespoň se mi zatím nic opačného nedoneslo.“

„A jak si to konkrétně, strýče, představuješ?“ zeptal jsem se já.

„Podívejte, mládenci, dohromady je nás pět. Zatím se naším neoce nitelným pomocníkem stane telefonní seznam. Rozdělíme si území našeho hlavního města a budeme navštěvovat jak běžná tělovýchovná zařízení, tak i střediska vrcholového sportu.“

Všichni jsme se Chrobákovu rozhodnutí podvolili a každý vyfasoval několik pytlíků hašlí, které jsme měli nabízet jako vzorky.

Mým rajonem se staly rodné Holešovice. Ani jsem nepotřeboval nakouknout do telefonního seznamu a zamířil rovnou k tenisovým kurtům do Troje. Zdejší vrcholoví sportovci měli sice už svá nejlepší léta za sebou, ale značky jejich automobilů svědčily o tom, že se stále na vrcholu, alespoň finančním, drží.

Zamířil jsem ke kiosku, který byl hned u vchodu. „Šéfe, měl bych pro vás kšeft.“

„Jasně,“ ušklíbl se šéf. „Chtěl bys tu dělat sběrače míčků a nabízíš mi deset procent ze svýho tejdenního vejvaru. Jenže tě musím zklamat, hochu. Já těch procent beru teď minimálně třicet a k tomu dvě sady zatoulanejších tenisáků navíc. Když budeš šikovnej, na svý si taky přijdeš. Tak co, plácnem si?“

„Obávám se, že si nerozumíme,“ zamumlal jsem a natrhl pytlík s hašlemi. „Mohu vám dát ochutnat?“

„Jo tak, ty jedeš v tomhle zboží,“ povytáhl šéf obočí. Znalecky začal hašli cumlat, načež mohutně kýchl. „Hergot, to je ale síla! Co v tom je? Pervitin?“

„Jak si můžete přečíst na obalu,“ ukázal jsem mu pytlík, „má to obchodní jméno HAŠLE.“

„To je dobrý,“ řekl šéf uznale. „Kolik balení je v jedný zásilce?“

„V každým pytlíku je dvacet hašlí.“

„Seš správněj kluk,“ pochválil mě šéf, „zbytečně si nepouštíš hubu na špacír. A kolik tvůj šéf za jedno balení chce?“

V tomhle smyslu jsem od Chrobáka žádné přesné instrukce neměl.

„To záleží na dohodě,“ pokrčil jsem rameny. „Podle toho, kolik pytlíků byste odebral.“

„Jasně, chápu,“ řekl šéf. „Nech mi tu jedno balení na zkoušku. Tady máš pětitisícovku jako zálohu. Uvidím, jaká bude poptávka, a když zboží dobře pude, ještě se dorovnáme. Souhlasíš?“

Byl jsem tou pětitisícovkou tak šokovanej, že jsem měl co dělat, abych nezačal blekotat.

„Kdy se mám stavit?“

„Dej mi tejdén,“ požádal mě šéf. „Zákazníci si musej zvyknout a já pak odhadnu popptávkú.“

„A máte těch zákazníků hodně?“

„Počítám, že bych ty balení potřeboval ještě nejmíň dvě. Ale víc drobnějších jak tu pětistovku u sebe momentálně fakt nemám. Le-da bys přišel znovu zejtra.“

„To je zbytečný,“ poplácal jsem šéfa po zádech. „Tady máte ještě dva pytlíky. V naší branži je nejdůležitější důvěra a slovo chlapa. Za tejdén přijdu a srovnáme se.“

Šéfovi poklesla čelist a pak vyvalil oči. „Hergot, tebe si najala nějaka hodně tvrdá parta, co?“

„Správně,“ zamával jsem mu na pozdrav. „Fakt hodně tvrdá parta.“

Loudal jsem se domů kolem Malé Říčky. Pět táců za tři pytlíky hašlí, to podle mě nebyl špatnej vejvar.

A vzpomněl jsem si na spoustu historek, který jsme s naší tvrdou partou u Malý říčky zažili.

No ale hlodal ve mně červ pochybnosti. Jsou opravdu Chrobákovy hašle tak neškodný, jak nám tvrdil? Vždyť o většině jeho tvrzení se dalo s úspěchem pochybovat, řečeno diplomatickou mluvou.

Vtom jsem na břehu uviděl kus zamotanýho vlasce i s háčkem. Tak jsem si uříz prut, rozmotal vlasce a nahodil. Ne že bych s klukama někdy něco v Malé Říčce chytil. Ale proč ne zrovna tentokrát?

Představoval jsem si na háčku zlatou rybku. A vůbec bych neměl tři přání, jedno by mi stačilo. Aby mi zlatá rybka odpověděla na otázku, jestli jsou Chrobákovy hašle vážně neškodný. Na jednu stranu mám svého strýce rád, ale na druhou stranu bych se hrozně nerad zaplet do nějakýho obchodu s drogama.

Drogy jsou totiž pěkný svinstvo. To nemám vyčtený z knížek, vím to i z vlastní zkušenosti, totiž ze zkušenosti spolužáka Štampfra.

Patrně jen svým důvěřivým rodičům moh Štampfr nabulíkovat, že ty bodance na zápěstí a na lokti má od komárů.

My si o tom mysleli svý a prasklo to při zkoušení z chemie. Štampfr tvrdil, že kyslík je trpaslík se zelenou čepičkou a ferrum čili železo je zase ferina s čepičkou fialovou.

A přitom se drze do očí našemu panu učiteli Milcovi smál.

„Já ti dám ferinu, já ti dám čepičky!“ láteřil pedagog. Už už chtěl dát Štampfrovi pětku, ale když ho zdrogovaný spolužák kouzl do lýtka, spokojil se pouze se zavoláním sanitky.

Pokoušel jsem se lovit v kalné Malé Říčce skoro hodinu, ale stejně jsem nic nechytil.

Právě jsem to balil, když se mi za zády ozval hromový pisklavý hlas:

„A mám tě, pytláku!“

Žádný strach, ten pisklavý hlas samozvaného porybného prozradil.

Byla to holka asi tak v mém věku.

Nepřipadám si zrovna malý, ale ta holka byla přece jen o pár centáků vyšší než já.

„Ty seš kdo?“

„Rusalka,“ řekla holka, „a mám tenhle rajon řeky na starosti.“

„Tak hele,“ pravil jsem zkušeně, „o rusalkách já náhodou něco vím.“

A na tuhle lesní a vodní žínku jsi nějak moc oblečená.“

„Sprosfáku,“ zasyčela rusalka, „dovedu si tvý představy představit.“

A nehodlám se kvůli nim svlíknout.“

„Já jsem Bořík,“ představil jsem se jako gentleman.

„Květa,“ oznámila mi rusalka. „Už jsi tady něco někdy chytil?“

„V životě nic,“ řekl jsem po pravdě.

„Tak co blbneš?“

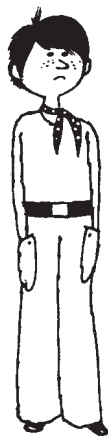
„Naděje přece vždycky umírá až jako poslední,“ pravil jsem jako vzdělaný mladý gentleman, „a štěstí někdy sedne i na vola,“ dodal jsem jako zemědělec s kulichem.

„Ty asi budeš pěkný pako,“ oznámila mi vlídně dívka Květa.

Ale stejně jsme si nakonec vyměnili telefony. Kdepak smluvit si rande – stačí, aby jeden z těch dvou nepřišel, a všechno je v čudu.

Ale když máte od holky telefon, tak už ji vlastně na háčku máte.

3

Holka mých snů

Když jsem přišel večer domů, tak se mě máma zeptala: „Jaké to dneska bylo, Boříku?“

„Docela dobrý,“ řekl jsem. „Počasí nic moc, ale jinak se mi dařilo.“

„Já myslím ve škole.“

„Taky dobrý, jelikož jsem vůbec nebyl vyvolanej.“

„Poslyš,“ řekla máma, „nechci ti zbytečně mluvit do života, ale musím, protože jsem tvoje matka. Zdá se mi, že si nekladeš příliš vysoké cíle. Copak tobě ke štěstí v životě stačí, když ve škole nejsi vyvolaný?“

„Někdy jo,“ řekl jsem upřímně.

„Ne, ne, ne!“ opakovala tvrdošjně máma. „To se mi nelíbí. Ty by ses měl naopak těšit, že tě pan učitel Hamáček vyvolá a ty budeš mít příležitost podat důkaz o svých vědomostech.“

„Jsem ještě ve vývoji,“ namítl jsem, „a můj vývoj zatím nedospěl tak daleko, abych se na každé vyvolání těšil.“

„Jen se nevymlouvej a nevykrucuj,“ zamračila se matka. „Já dobře vím, že bys mohl mít i samé jedničky, kdybys chtěl.“

„To je pravda,“ souhlasil jsem. „Jenže to víme bohužel jen my dva, k Hamáčkovi se to zatím nedoneslo.“

„Musíš ho o svých vědomostech přesvědčit!“

„Leda u mučednickýho kůlu, protože normálně ve třídě se obměkčit nedá. On má utkvělou představu, že lepší známku než trojku si zasloužím málokdy.“

„No ale je přece jen a jen na tobě, abys proti této utkvělé představě svou pílí bojoval!“

Všichni rodičové jsou stejní. Teď už jen chybělo, aby mi máma začala vykládat, jak se ona i táta v mých letech skvěle učili. Jako kdybych neznal jejich školní vysvědčení, pečlivě ukrytá na dně skříně!

„To já v tvých letech – a nejen já, i táta...“

A bylo to tady.

Radši jsem se honem na něco vymluvil a kvapem opustil rodinné bojiště. Na tomhle bojišti se totiž nikdy vyhrát nedá. Když dojdou rodičům argumenty, tak se zaštití autoritou.

Šel jsem k Čendovi, protože jsem se s někým potřeboval poradit dřív, než se sejdeme u Chrobáka.

„Tak jak jsi dopad s hašlema?“

„Ale jo, ušlo to, podařilo se mi udat čtyři pytlíky jako vzorky.“

„Za kolik?“

„Za deset.“

„Deset tisíc za pytlík?!“

Čenda na mě hleděl, jako kdybych zešílel. „Blázníš? Za deset korun. Ale zkasíroval jsem jen dvacku, dva pytlíky jsem musel dát na dluh.“

„Aha.“

„A co ty? Nesnaž se mi tvrdit, žes dopad líp. Kolik jsi těch pytlíků udal?“

„Jen tři, to je fakt. A dva taky na dluh.“

„Tak vidíš,“ poklepal si Čenda na čelo. „Chrobák ještě bude rád, když se mu na tu kuklu složíme. Já dvacet, ty deset, a jestli i Mirek s Alešem dopadli přibližně stejně, tak se možná složíme rovnou na dvě kukly. Pro všechny případy, kdyby to první přepadení nedopadlo.“

„Za tejdén bych měl inkasovat doplatek,“ řekl jsem, „ale jsem z toho poněkud nervózní.“

„Proč?“

„Protože já na ten jeden pytlík vyinkasoval zálohu pět tisíc.“

„T-t-to... to snad není možný,“ vykoktal Čenda.

„Taky se mi to moc nezdá,“ souhlasil jsem. „Hele, seš si jistej, že Chrobák nevyrobil nějakou drogu?“

„Sorry,“ řekl Čenda, „ale je to tvůj strýc, ne můj.“

„Co myslíš, nedaly by se ty hašle nějak vědecky prověřit? Ne že bych nevěřil strýcovi čestnému slovu, ale po zkušenostech, který s ním mám, mu nevěřím ani za mák. Byl bych hrozně nerad, abysme v něčem lítali.“

„A to jako myslíš v čem?“

„Já nevím, třeba jako nezletilí dealeři drog,“ pokrčil jsem rameny.

„A to s těma pěti tácama je pravda?“

„Tak se koukni,“ vytáhl jsem pětitisícovku z kapsy.

„Tyjó!“ Čenda se celý vykulil. „Nech mi toho masaryka pořádně prohlídnout. Tenhle papírek jsem v životě neviděl.“

„Takže se přece jen radši mrknem do toho telefonního seznamu,“ navrhl jsem. „Na drogy si musíme dát majzla.“

Hledali jsme dlouho, ale nakonec jsme se dopídili až ke státní zkušebně potravin.

Ten úřad vypadal jako nějaká fabrika. Z komínů se kouřilo. Vrátný nás nasměroval do kanceláře číslo 333.

„Taky potřebujete spálit nějaký drogy? Máte štěstí, mládenci, zrovna pálíme jednu zabavenou dodávku z Venezuely. Kolik nám toho nesete?“

Vytáhli jsme s Čendou jen společný vzorkový pytlík Chrobákových hašlí.

„My vlastně nevíme, jestli se o drogu jedná. Ale před školou byl chlap, kterej nám tyhle bonbony nabízel,“ lhal čile Čenda.

„Tak moment, mládenci, skočím s tím do laboratoře.“

Na celou půlhodinu jsme v kanceláři 333 osaměli. Byla celá polepená osvětovými plakáty.

Droga – pomalá smrt

Narkomanovo zápěstí zblízka

Narkomanovo zápěstí pod lupou

Stařec, nebo narkoman? Ano, pětadvacetiletý narkoman!

Průřez narkomanem i s jeho orgány

Průřez narkomanem už bez orgánů

A to jsem vám prozradil jen to, co na nich bylo napsáno. O obrázcích se radši zmiňovat nebudu. I kdybysme s Čendou měli hlad, tak jsme rázem ztratili o drogy i o jídlo všecken zájem.

A vypadalo to na hladovku nejmíň na tejdén. Ve výtvarce jsme ve škole brali taky realistický umění – ale tohle realistický umění bylo realistický tak hnusně, že se na to nedalo koukat.

Konečně se ten člověk vrátil. Až teď jsme se dozvěděli, že se jmenuje doktor Prášek.

„Chválím vaši ostražitost, chlapci,“ zářil už ve dveřích, „ale pokud jde o tyto hašle, byla zcela bezpředmětná. Jedná se o klasické větrové bonbony, ne zcela nepodobné klasickým hašlerkám.“

Je pravda, že s originalitou svých vynálezů byl Chrobák často na štíru. Ale stejně se nám ulevilo.

Klusali jsme s Čendou na schůzku s Chrobákem a já se pojednou zarazil.

„Co je?“ zeptal se Čenda.

„Vono všechno zlý je k něčemu dobrý, jenže taky naopak,“ pravil jsem smutně. „Jestli jsou ty hašle opravdu neškodný, tak z mýho velkýho kšeftu nic nebude.“

„Ale taky nebudem lítat v žádným maléru.“

„Obávám se, že to pro Chrobáka nebude dostatečně velká útěcha.“

Ovšem strýc, když jsme mu odevzdali pět tisíc a sto korun, protože také Aleš s Mirkem se snažili, zářil spokojeností.

„Na první den to rozhodně nebylo špatné.“

Načež nás důtklivě nabádal, abychom ve svém úsilí nepolevováli. Ukončil naši krátkou poradou slovy, že nás nebude zdržovat od dalších slibných finančních úspěchů, a odebral se na kulečník.

Když jsem přišel domů, uvítala mě máma: „No to je dost.“

„Copak?“ podivil jsem se. „Vždyť jsem se přece neopozdil.“

„To je sice pravda,“ řekla máma, „ale už třikrát ti volala nějaká holka.“

„Copak jsi jí neřekla, že nejsem doma?“

„Řekla,“ prohlásila matka. „Jenže jsem jí taky sdělila, že určitě přijdeš každou chvíli. Takže každou chvíli volala. Celkem doteďka už třikrát.“

„A představila se?“

„Tím si nejsem úplně jistá. Totiž nejsem si jistá, jestli si ze mě nedělala legraci. Tvrdila, že je Rusalka.“

„Tak to je v pořádku,“ zamumlal jsem.

„To vůbec není v pořádku,“ namítl máma. „Křestní jméno Rusalka v kalendáři neexistuje.“

„Však to také není křestní jméno, ale příjmení. Rusalka se jmenuje Květa.“

„Květa Rusalka?“ svraštila máma čelo. „To má ale dost exotický jméno. Není ona cizinka?“

„Určitě,“ přikývl jsem. „Díval jsem se na seznamy partají ve dvou sousedních barácích. Nikde tady nebydlí.“

„Poslyš, nejsi náhodou drzý?“

„To já nevím, to musíš posoudit ty.“

„Tak já to posuzuji, že drzý jsi. Odkud tu Květu znáš?“

„Seznámili jsme se u Malý říčky. Ona si původně myslela, že jsem sprosták.“

„Proč proboha?!“

„Ještě jsme se ani nepředstavili a ona si myslela, že chci, aby se svlíkla. Nedorozumění.“

„Počkej – ty se s holkama seznamuješ tak, že jim řekneš, aby se svlíkly?!“ zvolala pohoršeně máma.

„Vždyť povídám, že šlo o nedorozumění,“ uklidňoval jsem chvějící se matku.

„Já se z tebe jednou zblázním!“

„To je zbytečný, mami. Jsem přece slušně vychovanej.“

„Jenže jsou chvíle a situace, kdy si tím tak úplně jistá nejsem,“ provrtávala mě očima.

To má holt člověk z toho, když je doma pravdomluvněj. Kdybych Květu zapřel a řek, že ji vůbec neznám, moh jsem mít pokoj. Jenže takhle jsem se zaplétal – teda máma mě zaplétala – čím dál tím víc.

„Poslyš, a je ta holka vůbec normální?“

„Proč by nebyla?“

„No když se jmenuje Rusalka.“

„Za to přece ona nemůže. Rodiče si člověk nevybírá. Máma byla Rusalka, táta byl Rusalka...“

„Co to meleš?“

„Snažím se ti to vysvětlit.“

„Jenže plácáš nesmysly. Žádněj chlap nemůže být Rusalka.“

„Proč?“

„No proč?“ zafukala si máma na čelo. „Protože by to bylo nechutný. A směšný! No představ si chlapa, jak tančí v průsvitným závoji kolem jezírka!“

„No a z toho právě vyplynulo to nedorozumění, že si Květa myslela, že po ní chci, aby se svlíkla.“

„Já ti taky nerozumím,“ pravila důstojně matka. „A moc se divím, že ti ta dívka rovnou nedala pár facek.“

„Kdyby se lidi kvůli každému nedorozumění měli hned mlátit, tak by byl svět samej válečnej konflikt.“

„A copak není?“ namítl máma.

Z hlediska logiky měla pravdu. Jenže ta její logika mě děsně vyčerpávala. Tak jsem se rozhodl, že hovor o Květě alias Rusalce musím nějak ukončit.

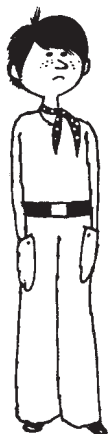
„A co vlastně bude dneska k večeři?“

„Vidíš,“ pravila matka, „zatímco mě svým plkáním zdržuješ, už jsem dávno mohla mít postaveno na brambory.“

„A k těm bramborám bude ještě nějaká příloha?“

„Tvůj otec mě ujistil, že ano. Vydal se na lov s udicí a půllitrem rumu, aby u jezírka neprochlad. Prý přinese kapra. Ovšem,“ zarazila se máma, „pokud ho u té vody nějaká Rusalka nezlákala. Dokonce by mohly být i dvě. Kdoví, co s ním ta půllitrovka rumu udělá!“

4

Diogenes

Některé dny utíkají strašně rychle, jiné se naopak hrozně pomalu vlečou. A je takový zákon, že se vlečou ty dny, kdy se člověk na něco těší, a naopak rychle uběhnou dny, kdy se má stát to, čeho se člověk obává.

Moc se mi na kurty do Troje nechtělo. Šéf z kiosku mě jistě vyhodí a možná bude chtít zpátky i peníze. To nebyla zrovna radostná představa.

Pomalu jsem kráčet Stromovkou a představoval si budoucí vývoj situace. Napadlo mě hned několik možností a pořád z nich nejlíp vycházela ta, že bych dostal akorát kopanec do zadku.

Další alternativy byly mnohem horší, takže jsem radši přemýšlení na tohle téma vzdal.

Blížil jsem se k lavičce, na které se spokojeně rozvaloval bezdomovec. Já vůbec nic proti těmhle lidem nemám, akorát se musím přiznat, že se jich trochu štítím.

„Hej, pocem!“

A taky mě otravuje, že žebrají na člověku peníze, které by on sám nutně potřeboval.

Dělal jsem sice, že neslyším, ale lavičku jsem minout nemohl.

„Pojď si sem sednout!“

„Namáháte se zbytečně, dobrý muži,“ řekl jsem rezervovaně, „ode mě neuvídíte ani floka, protože žádný peníze nemám.“

„Kdo tady mluví o penězích?“ urazil se. „Co jsou to peníze? Jen ušmudlaný papírky a lesklý mince. Svět, kterým já hluboce opovrhnu.“

Na bezdomovci bylo vidět, že má sdílnou náladu. Aby ne, když měl vedle sebe na lavičce ze tří čtvrtin vypitou láhev vína. Tak jsem si s povzdechem přisedl. Ani já totiž na místo svého životního krachu nespěchal.

„Jak se jmenuješ?“

„Bořík. A vy?“

„To máš fuk, ale říkají mi Diogenes.“

„To je mi nějak povědomý.“

„Aby nebylo,“ nafoukl se bezdomovec, „ve škole jste se přece museli o něm učit.“

„Bydlel v sudu.“

„Správně. Já taky bydlím v sudu.“

„Ale on v tom sudu bydlel v starověkém Řecku.“

„No a já v tom sudu bydlím na novověkém Smíchově. Znáš smíchovskou dvanáctku?“

„Ještě jsem neměl to potěšení.“

„Dobrá značka. Dobrej sud. Udělal jsem si v něm i okýnko. Ale netěsní, potvora. Jako těsnění jsem totiž použil své starší ponožky, jenže jsem je zapomněl předtím vyprat. A protože jsou příliš tuhé, netěsní dokonale. Jó, z chyb se má člověk učit. I já. Až se budu stěhovat do dalšího sudu, těsnící ponožky napřed vyperu. Ať žije hygiena!“

„Ať žije!“ zvolal jsem souhlasně. „A co vás to napadlo žít zrovna v sudu?“

„To mě nenapadlo, k tomu mě přivedly mé bohaté životní zkušenosti.“

nosti. Tři roky jsem taky žil v kanále. Teplo tam sice bylo, ale strašnej smrad. Já radši hygienu. A ty?“

„Tak já jsem s hygienou taky celkem kamarád,“ pochlubil jsem se. „Dvakrát denně si čistím zuby a každou sobotu se koupu.“

„To se koupeš jen jednou týdně?!“ zvolal pohoršeně bezdomovec. „No, když na to přijde, tak někdy i dvakrát, ale to musím bejt extrémně špinavej.“

Jak jsem tak seděl s Diogenem na jedný lavičce, přišly mi ty jeho řeči o hygieně poněkud neskutečný. Nebyl z něj zrovna totiž cítit Dior.

„Ovšem ne bavme se jen o banalitách,“ jako by Diogenes četl mé myšlenky. „Čeho bys chtěl například v životě dosáhnout?“

„To je zvláštní,“ řekl jsem, „zrovna nedávno se mě na to samý ptala máma.“

„Moje matka, dej jí pámbu věčnou slávu, by dneska určitě měla ze mě radost.“

„To myslíte vážně?“

„No jistě. Ona si hlavně přála, abych se osamostatnil. A já bych jí dneska moh hrdě říct, že po letech odříkání konečně svůj vlastní sud mám.“

„Maminka už nežije?“

„Bohužel,“ pravil Diogenes. „Ona se živila předpovídáním osudu. Byla vynikající věštkyně. Sama pomáhala jiným, ale sobě nepomohla. Holt tu věštbu, že by ji odpoledne mohlo přejet auto, ani nezaregistrovala.“

„Maminku přejelo auto?“

„Dokonce nadvakrát. Nejdřív ji šofér normálně přejel, ale pak ještě zacouval, aby se podíval, co se to vlastně stalo. To se nedalo přežít.“

„Upřímnou soustrast.“

„Dík,“ řekl Diogenes. „Bylo mi pouhých pětáctyřicet, kdy nade mnou přestala bdít její ochranná ruka a já se musel začít poohlížet,

čím se budu žít, protože už nebylo nikoho, kdo by mě vydržoval na dalším studiu.“

„Vy jste studoval?“

„Je to snad na mně vidět, ne?“

Bezdomovec měl vedle sebe igelitku, ze které čouhala ještě druhá, nenačatá láhev vína, a na té igelitce byl nápis *Cambridge University*.

„Vy jste studoval i v Anglii?“

„Pokud si dobře vzpomínám, tak tam zrovna ne.“

„A jakou fakultu jste vůbec studoval?“

„Fakultu života, milý chlapče.“

„Aha, proto vám to studium trvalo tak dlouho. Ale jinak fajn, co? Žádný zkoušky...“

„A to se tedy hluboce mýlíš. Právě zkoušky života bývají jedny z nejtěžších. Nechceš si taky cvaknout?“

„Ne, díky. Ještě se na cvakání necítím dost vyzrálý.“

„To ti chválím, chlapče. Než člověk začne přemýšlet o druhých, měl by se napřed ponořit hluboko do sebe. A zůstat ponořený tak dlouho, dokud na něco pořádného nepřijde. Mluvím z vlastní zkušenosti.“

„Hm, docela by mě zajímalo, co jste zjistil, když jste se ponořil.“

„Spoustu věcí. Tak například jednu věc zcela zásadní, která mě odlišuje od většiny normálních smrtelníků. Nejsem schopen fyzicky pracovat. Duševně, to ano, ale hejbnout prstem, to ne.“

„Musel to být pro vás nejspíš šok.“

„Nebylo to tak hrozné, milý chlapče. Člověk musí veškeré poznání přijímat s pokorou. Tak i já jsem se s tím, že nikdy nebudu pracovat, prostě smířil. Ovšem žaludek pouhým duchem ani nenapojíš, ani nenasytíš. Vystala nutnost přemýšlet, čím se vlastně budu žít.“

„Vidíte,“ řekl jsem, „na to jsem se vás chtěl zrovna zeptat. Tak čím se vlastně žijete?“

„Převážně poradenskou činností a sem tam sběrem vyhozených lahví, co za ně ve výkupu vyinkasuju zálohu.“

„Tomu sběru starejch lahví bych rozuměl, ale jak je to s tou poradenskou činností?“

„Máme to nejspíš v rodině. Nebožka maminka byla věštkyně, já jsem poradce.“

„A komu radíte?“

„Každýmu, kdo má zájem.“

„A zájem je?“

„To by ses divil. A jakej! Zvláště bankéři rádi používají mých služeb.“

„Copak vy se vyznáte ve světě velkejch financí?“

„To ani ne, ale právě mezi bankéřema se rozkřiklo, že předpovídám s téměř stoprocentní jistotou. I když právě naopak.“

„Tak tomu vůbec nerozumím.“

„Ale to je docela prosté. Když někomu předpovím, že jeho banka bude vzkvétat, znamená to, že je těsně před bankrotem. A když je má věštba naopak chmurná, tak si ten člověk může klidně oddechnout.“

„To je skutečně velmi zajímavé.“

„A celkem to i sype,“ přiznal Diogenes. „Ale nebývají to jen veselé a bezstarostné chvíle. Tak například nedávno mě navštívil ředitel Superkomerční banky. Byl uznalej, dokonce mi u příležitosti našeho seznámení přinesl láhev whisky. Takový uznalý lidi já mám rád a radit jim a věštit, to je pro mě radost. Však jsem mu taky řek, že Superkomerční banku čeká v příštích dnech a týdnech fantastický rozvoj. Ředitel jen zbledl a sotva došel domů, hodil si mašli. Holt moje firma má už svoji pověst.“

„No tak vám děkuju za předání vašich bohatých zkušeností,“ snažil jsem se rozloučit.

„Počkej,“ zadržoval mě bezdomovec, „zatím jsem tě do svýho vnitřně bohatýho a krásnýho světa sotva uvedl. Můžu ještě klidně pokračovat dál.“

„O tom nepochybuji,“ uklonil jsem se, „jenže já spěchám, mám naléhavou schůzku.“

„Moc ti na ní záleží?“

„Velice.“

„Tak nepanikuj,“ napil se Diogenes z láhve. „Já ti předpovím, jak ta schůzka dopadne.“

„No – jak?“

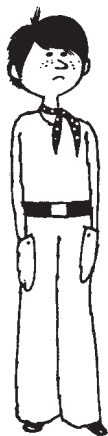
„Špatně, moc špatně, milý chlapče.“

Jestli Diogenes předpovídal vždy právě naopak, tak tentokrát se určitě bodnul. Má schůzka totiž jinak než špatně dopadnout nemůže. Když jsem couval od Diogenovy lavičky, ještě dvakrát jsem mu zamával.

Bylo to skutečně zajímavé setkání.

Pak jsem se pomalu loudal k Troji, ke kurtům.

5

Šok

Tenis je náš národní sport. Dříve to byl sport jen bohatých lidí, ale protože dneska bohatí chtějí být všichni, stal se sportem národním. Z hlediska logiky to nemá chybu.

Ovšem chybka byla v tom, že jsem se na kurty do Troje loudal pro výprask. Vyinkasoval jsem zálohu za Chrobákovy hašle a připravil jsem se na spílání šéfa z občerstvení. Sotva mě spatřil, významně zacvičil obočím. Přeložil jsem si to: Máš se na co těšit! Druhé zacvičení obočím se spíš podobalo semaforu. Pochopil jsem, že mám krámek obejít a vstoupit do něj zadem.

„Vidím, že držíš slovo,“ řekl šéf, když se zbavil zatím posledního zákazníka. „Ovšem já taky držím slovo.“

A položil přede mě obálku se dvěma masaryky. Tak jsem taky dvakrát polkl.

„Zákazníci jsou s tvým zbožím spokojeni,“ pravil šéf a vytáhl další obálku. V ní bylo masaryků pět. „To je záloha na další objednávku. Takže mi do týdne musíš dodat ještě deset dalších balení. Je to možný?“

„Je,“ pravil jsem přiškrceným hlasem. „Klidně už zejtra nebo poztejtří to tady máte.“

„Ale rozumíš, já od tebe kupuju jen hašle, obyčejný větrový bonbony.“

„Rozumím,“ řekl jsem. „Vždyť já vám taky nic jinýho než hašle neprodávám. A jestli chcete vědět něco víc...“

Šéfík okamžitě zareagoval. „To teda v žádným případě. Čím víc toho člověk ví, tím víc roků pak může vyfásnout. Takže radši nechci vědět vůbec nic. Říkáš zejtra nebo pozejtří?“

„Určitě,“ slíbil jsem.

Když jsem se z krámků vypotácel, měl jsem v kapse v obáčkách celkem pětatřicet tisíc. A připadalo mi to dost šílený.

Když jsem vlezl do metra, zapomněl jsem si cvaknout lístek. Tramvajenku totiž zatím z úspornejch důvodů nemám.

„Revize jízdenek.“

„Nemám,“ řekl jsem smutně.

Revizor se tvářil krvelačně. „To ovšem budeš muset zaplatit pokutu!“

„Neposlouchejte ho,“ řekl kdosi za mnou. „Tady ta jeho jízdenka je.“

Ten kdosi byl Mírek. Revizor jízdenku bedlivě zkoumal. „Je vskutku platná,“ řekl zklamaně, „ale proč ty máš u sebe kamarádovu jízdenku?“

„Protože on je nesvéprávněj,“ řekl soucitně Mírek. „Všechny trochu složitější úkony musím konat za něj.“

Revizor nás zklamaně nechal plavat a já řekl Mirkovi: „Tak ti teda pěkně děkuju.“

„Není zač,“ pravil Mírek. „Ne nadarmo se říká, že v nouzi poznáš přítele, a tys přece v nouzi byl.“

„Ale zrovna jako nesvéprávnýho jsi mě zachraňovat nemusel.“

„Účel světlí prostředky,“ prohlásil Mírek. „Pomohlo to? Pomohlo. Ještě že ten revizor byl tak tupej, že nechtěl lístek taky po mně.“

„Hele,“ řekl jsem smířlivě, „nezajdem někam na občerstvení?“

„Podle toho, co si pod pojmem občerstvení představuješ,“ pokrčil Mírek rameny. „I kdybych ve svých kapsách pátral sebedůkladnějc, ví jak dvacku dohromady nedám.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Nové Boříkovy lapálie*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.